

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Péntek

211. szám.

Pest, november 17. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Pest, november 17.

Csernátoni polgártárs!

Szem van ám önhez.

Most érkeztem meg Pozsonból, hol mindenki csak azt mondja, hogy kutyául állunk Pesten.

Ennek igazsága felül szeretnék valamit hallani, mert tudom, hogy a titkárok rendszeren bőbeszédűek szoktak lenni, salvo tamen praejudicio pulchiano.

Látja ön, Pozsonban az a feldunai táborban sehogy sem tetszik az, hogy innen Pestről annyi sok menykő őrnagyot s más eféle vadakat neveznek ki, s isten bizony, aligha igazságuk nincs, mert hiszen, ha bizalom van a fővezérben, ugyan hát az ég szerelméért hagyják rá a kinevezést bizonyos fogokig telyesen, azon felül pedig csak ajánlata nyomán neveztetnek ki, mert hiszen azt csak nem lehet kívánni, hogy a fővezér intézkedéseinek eredményéről még akkor is feleljen, mikor azoknak kivételét olly tisztokra kénytelenítetik bizni, kikben egyáltalában nem bizik.

Ott is, itt is kiabáljuk és kiabálják önök, hogy már most ilyen meg amolyan derék fővezére van feldunai hadainknak, osztán még se tudják megállni, hogy ebbe és amabba is — mi a fővezér kizárólagos joga volna — bele ne szóljanak.

Isten bizony, Széchenyi szavaival élve, ezt lehet ám idéiten bele kottyánásoknak nevezni.

Osztán nem kellene olly instantialiter eljárni a ruha és cipő varróknál sem, mert az öreg saturnus bácsi igen udvariatlan egy ember s nem igen akar fagyával és téli zuzmarájával addig várni, még sorkatonáink és honvédeink szükséges ruhadarabjai amúgy szép lassacskán és tactmässig kegyelmesen elkészülni méltoztatnának; sub jove rigido pedig, nem igen mulatságos dolog ám meztelen lábakkal és felsőruha nélkül őrtállani, kivált midőn — fehér ruha hiánya miatt — az egyiptomi hét csapások egyike is mászkál a ruhával fedezhető testen.

Azért hát z a m m j a g o l n i kellene azokat a schustereket és schneidereket az ikerfővárosból, s ha szükség, az egész országból is, aztán meg kell nekik például mondani, hogy „halljátok, hónap estig a statusnak 3000 pár cipőre, vagy 4000 darab fehér ruhára, vagy atillára, vagy akármire van szüksége; azért hát mindenik tartozik ennyit és ennyit elkészíteni, különben bezáratik bolija s beállhat katonának, hol majd besoroztatik a schneiderreiba vagy schustereiba! Jobbra át, indulj!”

Igy kell tenni minden ceremonia nélkül és meglássák önök, leend foganatja.

Pozsonba még azt a belondot is beszélék, hogy a honvédelmi bizottmány mindenik tagja tárczát fog vagy legalább akar kapni.

E volna ám még a furesa tréfa! Például Jósika Miklós mi is lenne csak? Megvan, megvan! Marin minister, s tárczájához tartoznék a magyar hadi flottának képviselője a Mészáros fregatte, melly kalandjaival egy Marriat kapitány örökítő tollára vár. Annyi igaz, hogy Jósika szakudományával bír e tárczához, mint az Zrinyiébea a viztölcsér, s a könnyű elműekben pedig az Atalanta leírásával bebizonyítá, aztán mint fellengős elméjű költő képzelődésének teremtderejével még képes leend a nemzetnek egy szép téli reggelen egy egész magyar flottát előállítani.

Hát még gróf Eszterházy Mihály, milly felséges posta-minister leend! szinte látom ot fauteuillebe ülve számítgatni ujain az 1/4-rész postatávolságot.

Eszemadta kis szökeje.

De hagyjuk a tréfát, mert bár sokat hiszek is, a tisztelettel megnevezett és még nagyobb tisztelettel elhallgatott bizottmányi némelly tag urak bátorságáról, de az mégis több volna a bátorságnál, sőt a vakmerőségnél is, ilyen körülmények közt, ollyan egyének, kik becsületességökön kívül semmiről sem ösmeretese, tárczát, és ezzel felelősséget vállalni.

Azonban meglehet, hogy a tisztelt urak még e vakmerőséggel is bírnak, hanem azért bizony az ország sorsát avatallan kezeikre nem kell ám bizni.

Egy dologra figyelmeztetek minden igaz becsületességű hazafit, s ez a következő:

E honnak csak egyetlen férfia van, ki a népnek osztatlan bizalmát bírja, s e férfiú Kossuth.

Rajta kívül senki, de senki sincsen, ki olly általános népszerűségnek örvendhetne.

És épen, mert egyedül áll, így bizalomtul támogatva, az istenért csak vigyázzunk minden lépésre, minden mozdulatra, nehogy ez egyetlen emberünket környező hit és bizalom is megingatassék.

Már pedig illy fűgásnak, illy kísértetnek szolgáltatnánk alkalmat, ha olly embereket ültetnénk melléje, vagy általa kormányra, kik jó és becsületes egyének ugyan, de csak csak is.

Ha két egyenlő és osztatlan népszerűséggel bíró emberünk volna, akkor hiszen még csak menne az illy emberekkeli experimentatio, (bárha a Batthyány ministeriumbeli jóakaratu becsületes táblabírák kormányát maga kárán tanu-

lásnak még ekkor is elégnél tartanók) de most midőn a gyertya jó formán körmünkre égett, egy olly kormányt alakítani, melly tehetetlensége miatt 3 hét alatt okvetlen megbukjon s ez által egyetlen emberünk osztatlan népszerűségének megnyatására szolgáltatasson alkalmat, ez, kérem alásan a leggyöngédebben szólva is, vétkes könnyelműség volna.

Azért legyenek bizonyos urak, ott a honvédelmi bizottmányban elég szerények önként visszavonulni s így az elnök talszerénységét, melly őket mellőzni nem akarná a haza iránti kötelességből a zavarhabozástól megkímélni.

Csernátoni polgártárs megbocsásson, hogy szakmájába vágtam s leczkéket osztok a helyett, hogy táborunk állásán tudósítám önt és olvasóit.

Levelem hosszúra terjedvén, csak annyit mondhatok, hogy az ellenség vorpostjai egy mérfölddel belebb vonultak határszéli állomásokról, vagy ebül állnak, vagy Steterből készülnek ránk ütni. Készen várja őket Görgei, bárhol jönnek is. Isten önnel és velem is, ki maradtok tisztelője

Kösz.

Pest nov. 17.

Két dolog van, a melly jelenleg kétségtelenül minden becsületos magyar polgár emét és lelkét mindenek felett foglalatoskodtatja — s mellynek valósádsát feszült kebellet várjuk:

A haza függetlenségének határozott ünneplés kimondása, és

A kormány megalakítása.

Ezt szomjuhozzuk, mint a hosszú szárazság szenyvesztette vetés az életadó esőt. De híjában csak borong, csak borong — de esni épenséggel nem akar.

Szinte félni kezdek, hogy bizony megcsapja a hó a kalászos vetést s szalma ha lesz is, de szem nem lesz benne.

Nagy baj, hogy a magyar embernek természete egész tempóval készülni mindenhez — s ha egyszer aztán valamit megszokott, legyen bár az maga a rabbilincs, olly kimondhatlan nehezen tud helyzetétől megválni.

Uraim! ugyan mikor fogtok olvégre abból a szarencsétlen törvényességi hinárból kigázolni?

Ugyan megtudnátok é igazán mondani, miféle állat is hát tulajdonképpen hazánk jelenlegi perczében az a törvényesség, — hogy olly meleg szeretettel dajkalgatjátok?

Analysáljuk csak egy kisért!

Az ellenség annyi oldalról rohamta meg ez árva hazát, a mennyiről csak bírta.

És ki az az ellenség?

Ferdinandus manu propria et comp.

És ki az a Ferdinándus?

Az ugyan billikomra érdemesítné magát a ki ezt tisztára megtudná mondani röviden, hogy: ki és mi ökeme. Hanem körülbelül ökeme bizony tulajdonképen egy asszonyi bőrbő bújócska nevű hyena szoknyája alatt kinlódó hamupüske — különben pedig a magyaroknak e néven ötödik királya, a ki megesküdött a magyar nemzet szabadságát megtartani s azt ha kell, meg is védeni, — de a comp. az esküt vele megszegte — és most conamore raboltat, pusztítat, gyilkoltat, gyujtogattat és barbárkodik, a hol csak lehet.

És kikkel cselekszi ezt?

A törhetlen hűségű magyar nemzettel, a melynek hűsége és ereje nélkül századok előtt elvesztett volna minden pereputyostól.

És mit akar?

Absolutismust.

Még pedig ennek is a javát, minőt most Windischgraez producál Bécsben.

És mi magyarok mit mondottunk mindezekre, eddig ezen satyrája irányában a koronás főknék.

Azt mondottuk, hogy szegény beteg.

Testvéreink kilencz felé harcolnak és vérzenek.

És miért is csak tulajdonképen?

Hát a mindenható isten tudja.

En azt mondom természetesen — a magyar haza szabadságáért és függetlenségéért.

Egy más valaki azt mondja: azok bizony V. Ferdinándért, és azért vérzenek, hogy még soká lehessen kegyelmes jó király és atya népének.

Uram ne vigy a kisértetbe, és szabadíts meg a gonosztól.

És vannak, a kiknek a fenébbi beszéd tetszik — mert az törvényes.

De nehem és sok hősies magyarok, kik késsék vagyunk minden perczen meghalni nemzetünk függetlenségéért — az ilyen táblabírói módica bizony nem csak nem tetszik — sőt bosszankoztat — és azért kerekem azt mondom:

V-dik Ferdinánd meggyalázta és beszennyezte a király nevet. V-dik Ferdinánd megszegte királyi esküjét, elárulta népeit.

A corpus jurisban benne van, hogy a Habsburgi ház kihaltával Magyarországnak est regnum electitium, az az független, szabad. —

V. Ferdinand, mint esküszegő, népet elárulá, ki raboltat, gyilkoltat, ki kiirtását parancsolá a magyarfajnak azon hazában, melynek integritására és szabadságának megvédésére megesküdött, — mondom, ezen V. Ferdinand Nihalt minden ivadékával együtt a magyar hazára és annak polgáira nézve, — isten és ember ifélszéke előtt. —

Tehát miért kénni ennek kimondásával?

Az idő itt van, ezt ki kell mondani. Tudunk kell elvégre, hogy miért ontjuk vérünket. Le kell vennünk a nép szeméről a hályogot, hogy világosan lásson, tudja, ki ellen és miért harcol?

Mert, uraim! vége van a magyar népben a monarchikus értelemnek.

Nem kell tehát kénni — a kénni — hanem együtt van — az egész historiának egy óra kell. —

Ezt már october 3-án kellett volna tenni a nemzetnek — és mert nem tette: mindenestre vesztett nemzeti méltóságából.

Tehát elhatározottság — uraim! egyenes ut és szilárdság egy uton.

Mert tessék elhinni, mikép tökéletesen mind-egy:

Vagy győz Windischgrätz, vagy mi győzünk; ha ő győz, ha mindig imádkozunk és összetett kezekkel, és azt énekeljük: lebe unser Ferdinand, minden esetre a bécsiek sorsára jutnak, az az, szépeoskén függni fogunk. — Ha mi győzünk — úgy is ki kell a nemzetnek mondani, hogy az ilyen hallatlan gaszágú piszkos dynastiának tilos e szent földet — tovább fertőznie. — Ki kell mondania: hogy szabad, független.

Hátra lépés nincs uraim!

Az a törvényesség épen úgy jó ki most, mint nyárba a kemencze.

Tehát félre a táblabírói okoskodásokkal, mert bizony a sok okoskodás közben megtörténhetik, hogy a várva várt imádkott függetlenség helyett — valahogy majd egy hatalmas magas — függés fog behövelkezni.

Rákóczi.

Pótharasztián, nov. 14. 1848.

Ne késsék már a törvényhozás kimondani a magyar birodalom függetlenségét.

A függetlenség kikiallítása s a kormányzat megalkotása épen oly szükséges kelléke a democratiának, mint a koronázási ünnepély a monarchiának. — E nélkül a királyok csak üres imperfectionok, amazok nélkül a népfelőség oly ismeretlen miség, melynek a diplomácia terén joggal még hely sem adhatatik, mert hiszen a diplomáciai alkudozásoknak nélkülözhetlen kelléke az alkuvók függetlensége. S ha ez alól kivételék volnának, ezek nem a nemzetek jogán, mint inkább az alkuvó felek érdekein alapultak.

Nem magános véleményt nyilvánítva tehát az érdemes Csernátóni e lapok közetebbi számában, midőn függetlenségünk kikiallítását fethozá. Nem — az a nemzet nagy részének óhajtsa.

De hogy is né! — Ki nem nevetne, vagy inkább bosszankodnék, midőn nyomasztóságainak egyik főoka, eddig is ama megfoghatatlan szegény polgárainkban kereshető, hogy „függetlenségünk nincs kikiallva.“ Tekintsünk kissé a körülmények szemébe, mind itthon, mind künn.

Nálunk — úgy szólván — minden még most is „legfensőbb jóváhagyás reménye alatt“ intéztetik. És ennek mi az értelme? — az, hogy királyunk van. — Hát ezen elfordított értelem következménye mi? az, hogy a hol király parancsol, ez ellenében csak lázadók kelhetnek ki következőleg az oláhzi hóhérok parancsolatai törvényeseknek, a kormányói pedig lázadói parancsolatnak hémáltatnak és magyariztatnak a reactio által. — Mind ebből pedig nyiltan következik, hogy egy kormány, mely a reactio híresztelése szerint felzendült a király ellen, a hi-

szegény nép előtt ténnyen lehet minden hitelt, sőt tekintélyét is, ha mi volt. Mert a király nevében még parancsolatit nekik, mint a kormány által, s épen ez az oka, hogy eddig is olly gyalázatos cannibali armányokat volt képes üzni a habsburgi ház.

Mi lehet hát főleg az oka, hogy a függetlenség nyilvánítása mindeddig elmaradt?

Egyik oka lehet azon félelem, hogy az új kormányforma, mely ugyan mi lehetne egyéb, mint köztársasági, a népben ellenszenvet szürend, mely eddig a királysághoz fásult. — S így aztán még több baj támadna.

Másik azon gyáva számítás lehet, mely oda játszik, hogyha az olaszok, s örökös tartományok szerencsésen szoritandják a megutált dynastiát, akkor majd veszélyeztetés nélkül lehet a függetlenséggel előállni; de most még kórán lenne.

Mi illeti az elsőt. Látjuk, hogyha a császári bujtogatók fel nem izgaták a népet, a nép felszabadítása, emez óriás változás, úgy szólván, igen kevés bajjal megtörténik. A néposztályok összejámulása, a különféle nemzetiségek és vallások megbarátkozása csekély munkába kerül. — Látjuk, hogy a nép a királyért az egyházakban nem akar többé imádkozni, mint isten átkaért, ki közöttle annyi rablást, gyilkolást, gyujtogatást, s pusztítást idézett elő. — Illy körülmény közt a népnek ezt mondani: „a hitszegő és népgyilkoló királyság el van űzve és törölve, ezután magad igazgassd magadat;“ — vajjon nem annyi-é, mint a nép lelkéből és nyelvével szólni. — Kell-e ehhez szoktatás? Kell-e erre rábeszélési a népet? s nem fogadná-e tárt karokkal a nyilatkozványt?

Mi illeti a másodikat, hogy i. i. majd szerencse vagy szerencsétlenség fordultával így vagy amúgy fordíthatjuk a köpenyegét; — ez az ég alatt a leggyávább számítás lenne. Hiszen olly lelketlen camarillával van dolgunk, melynek Metternich által rég elkészített terve volt, a magyar nemzetet a tót elemmel elnyelelni és kiirtatni! Ennek terve ezután is ez maradna.

Egy illy camarilla ellenségben, mely ellenünk kiirtóháborút kezdett és folytat, törvényes formákkal mentegelődzni, annyi lenne, mint az éhes és neki dühödött fenegyedat kérni, hogy szét ne tőpjen. — Egyébiránt kinek is jutna illyes valami eszébe a schwechati utközet után!

Nem!!!

Az óra ütött. A tél itt van. Italia felzúdult ismét. Radezky ereje meghomlott. A függetlenség meghozza a franczia-, sehweiczi- és olasz-szövetséget. A megcsalott örökös tartományok ki-törnek.

Az óra ütött. Félre mindennel. Ki kell kiáltani a magyar birodalom függetlenségét, s egy ideiglenes kormányelnökkel political existentiájára visszaemelni.

Ki kell mondani, hogy mivel a habsburgi házból 14 hitszegő császárkirály nem tartotta meg a törvényeket, e mostani pedig a legiszonyúbb vérháború által akarja kiirtani a magyart; s e képen ez is kétszeresen hitszegő, és a törvények szerint valóságos rebéllis, sőt azon pragmática sanctiot is, melyet sem ő, sem elődei soha meg nem tartottak, ez lábbal széttapodta, — a habsburgi háznak a magyar birodalomhoz semmi köze stb.

S mi következnek ebből?

1-ör. Az irtóztató háborút folytatná a camarilla tovább is, mig lehetne, de egy kis fordulat, mert

2-ör. a reactio azonnal nem járna felemelt fővel kőzöttünk, s elveszteni azonnal szárnyaló hatását.

3-ör. A független magyar birodalom azonnal külhatalmasságokat nyerne szövetségessül.

4-ör. Ki fogna jótárhatalni, hogy a köztársaság kiküldésére, a habsburgi Johann helyébe, ki eddig is összekuszálta a német birodalmat, valami parasztlól készült elnök nem ültetnének Frankfurtban is! — Mert tudnunk kell, hogy mig illy kormány alatt nyavalyog Frankfurt, addig a német birodalom a szent allianc jármát czepli, és burgonyafaju Markgrófjai, Curfürstjei, s koronásai, a magyar birodalom után sovárognak, azon folyam torkolatáig, melyet Metternich a muszakának azért adott el, hogy a német nemzet ama Kanahánt soha, de soha ne láthassa.

Csatári.

Néhány játékos képviselőhöz. *)

Pest nov. 17.

Nem akarok még most annak fejtegetésébe ereszkedni, hogy a jelen tétlen képviselőház tagjai megérdemlik-e naponkénti díjukat.

Mert, midőn a hon háborút folytat, volt királynak zsoldosaival, s e háborút a nép istenítő közvéleménye után a képviselő ház határozza el, ha sok érdemet e tekintetben a képviselő háznak nem tulajdoníthatok is, mégis megismeréssel fordulok hozzá, a mennyiben ön hajlamát és véleményét a nép hajlamának s hitének alárendelé.

Hanem mindenesetre köteles vagyok megjegyezni, hogy azon képviselők, a kik akkor, a midőn a haza megmentésében, a főváros ostromlása korszakában, munkáért nem birnak választani mást, mint a játékasztalt, e képviselők érdemtelenek arra, hogy a nyomorú nép adójából hízaltassák magukat.

Néhány hete, egy követi casino alakult, az ugynevezett „magyar király“ fogadóban.

Társalogni e jelen képviselői tétlenségben, s különben is, emberi művelődésünk ösztöne.

Az illy körökben, néha társalgási csendes darokkot, vagy illyneműt játszani, magyar táblabírás maradvány rajtuk, s nem csoda, hogy mi, a kik ezt már megszoktuk, el nem hagyhatjuk.

Azonban — hivatásává, napi foglalatosságává tenni az embernek, a szenvedélyes, és sok pénzbe menő játékot, semmi esetre nem egyezhető a képviselői hivatással.

Hazánkban a játékszenvedély csak nem rég is ugyanazon volt minden férfiúval, a kivétel igen ritka volt.

Favaszt óta azonban azt tapasztalák, hogy e játékdüh fogyott, sok helyt elenyészett.

Csak az igazán valódi naplopók üzték a nyereszkesedési játék szenvedélyt.

*) Minden hazai lap szerkesztőit felkérek, e cikknek átvételi költsége.

Nemesb vágy kelt minden magyar férfiú keblében, a hon megmentésének, s utóbb, s legközelebb a köztársasági erényekkel diszesített hon-szabadság kivívásának vágya.

A játékszenvedélyt, mint mondánk, csak naplopók üzheték.

És most megilletődve halljuk, hogy néhány napok óta, néhány képviselő üzi e mesterséget, és ők esnek a játékszenvedély martalékául.

Halljuk, hogy eleinte mindenik képviselő szép osomó bankjegyekkel, vidáman kezdé meg e nagyon fogyasztás játékát.

Most már közülök sokan megfogyatkozott jegyekkel ülnek ott, leverten, remegve bizonyos bankász uj poczkölésesitől.

Ezt megértendik azok, a kik játszanak.

Ugyan képviselők! az a ti hivatástok, hogy egymás vagyonát fosszátok?

Az a ti hivatástok, hogy a szabadság kivívásának harcában, a nyomorú kártya-hősök sorozatát töltsétek?

Nem adhatjátok pénzeteket jobbra, mint fogadóstoknak a kártyakört, a kinek naponta ugy adóztok, mint adóztok hajdan az osztrák háznak a magyar, — hogy utójjára mind vesztések lesztek, hanem ő teszi el pénzeteket.

Szégyeneljétek el magatokat, szellemileg és anyagilag.

Szellemileg, mert a nemzet megvetend benneteket, mert előlenditek játékdühvel minden nemesb érzéseket, kebletekben honolhatókat.

Anyagilag, mert ebül gyült szerdeknek, ebül kell elveszni, s a ki nyer közletek, azon nem leend isten áldása, a ki pedig vesz, utóbb tönkre is segíti magát.

Azért vessetek végett a nyomorú játékszenvedélynek, hagyjátok el a nyereszkesedő játékokat.

Ha terhes, és munkasulyos képviselői tiszteletk bevégzése után kell mulatság, hogy elszóródjatok, vannak kijelölve társalgási, és nem szerencsétlenül kifosztó játékok; — ott a nemzeti színház, a mit bizony igen igen helyes képviselő látogat, senki sem szölland ellenetek.

De a honból majdnem kiküszöbölt játékszenvedély járványát, hogy ti élesszétek fel ujra, ez vétek; — hogy a bűn barlangot ti nyissátok meg a szabadsággert küzdő nemzedéknek, ez bűn — a miből, ha ki nem gyógyultok, de rögtön ám, s gyökeresen, mert én mindenben a gyökeres javításnak vagyok embere, kénytelenülve leendek megnevezni benneteket.

Madarász József.

Budapest. nov. 9-én 1848.

Betelyesedett!!

A verbőczi halálszagu altái közé félretett Bathyáni féle politicanak egyik utolsó remeke is, odahagyja szebeni büntészkét.

Gedeon tábornok, a gaz honáruló, — az aristocratico - aulicus - bucarcarátai - hypocryta Gedeon, ki a „magyar nemesi“ olly fondor udvaronczyi tapintattal tudá szerepleni, — egy lóvútra vezetett sereg élére állva, megindult Megyes felé.

Szegény sereg! bogár után jársz!!

Föltudnék hahotázni kedélyemben ezen főhercegi konyhán, és külömbféle országokban, a „geheime polizeyok“ fizetésére szánt öszvegek-ből zsebredugott sportulák élvezetén elpotrohódott hadvezéri-torkképen: ha szent szabadságunk őrzése iránti honfi féltékenységünk komolysággal nem hívna föl

A megbukott kormány bűnlajstromában, melynek kárhözatos politikáját még számtalan vöráldozat rémként környezendi — nem utolsó helyen álland azon tény is: hogy „első magyar függetlenségének“ elbizottságában, mitse adott a hírlapi figyelmeztetésekre.

Ha ezen férfias őszinte figyelmeztetéseket szemmel kísérte volna, most nem nehezédnek a Gedeon csordája által elejthető áldozatok véréből felpárolgó nemzeti átok is fejére.

Lehetlen különben, hogy egy császári főherceg iskolájában, a camarilla terveinek kivitelére mesterien kiképzett ezen vak eszkhöz, Gácsországból közibünk cseppészettett volna.

Az elátalkodott gazdaságban petrifikáltatott ezen istentelen korcsnak politikai életrajza, a hírlap, világot már nem egyszer tölté bünundorral el.

Nem egy hírlap hasábján sötétlett az már, mint undok szennyfoltja a magyar irodalomnak; s még is...

Azonban ezen magyar herostrat hadvezérsége, mely eddigi galádságait méltóan koronázza — csak sikerről biztosítja a hatalmas székelyhad (ezen szabadság hősei egygyé tömegesült eleven barrikád) őszinte túsáját.

Gedeon minden inkább, mint katona.

Közelebről egy becsület bántalmi ügyben a lovagi elégtétel terére hivatott meg; de a gyáva poltron a kard éle, vagy pisztoly kis öble elől a kormányzó hatalom szárnyai alá menekült.

Nem állott ki a sikra. Couragéja bugyogójába szált; de azért megigértetett, hogy a rajtpáistit első alkalommal megkapandja ezen schwarzelgel osztrák tábornok, — most hadve...

Hát ezen előzmények után hiszi-e valaki, hogy az igazságos bosszúiól villógó egyenes székelykaszta előtt, — mely már nem egy havasi kígyónak metszé mérges fejét le, nem hátráland ezen vépera kölyök.

Én nemcsak hiszem, hogy hátráland, (hisz a székelyeknek Gedeonnal még ugy is nagy számvetésük van) hanem szeretném megjövendőlni: miként a hadtörténeteset maholnap ismét egy új adattal bírand.

Simonicsról már ugy is a Jellacsich által fel-talált, és kivitt strategicum problema megoldását regéli az irás, tehát a „strategische Flankenbewegung, új manoeuvre kifejtésének triumviratusa kiegészítve és az exoticus lámpa virágok száma egy diszpéldánnyal gyarapodva leend.

A hírlapok, Erdély aristocriáját vér tenger özőnében, méltán lakolattják bánéletért.

De tudja meg a haza: hogy volt idő, midőn ezen patriarchalis élethez szokott fajhoz a rágalom gyanuja se férhetett; szűz volt annak jelleme, mint a fris hó 1834-ig.

Ekkor tünt fel Erdélynek politikai égén nemzetiségét legyilkoló balcsilagzata, esztei Ferdinand diszkórében — Gedeon személyében, ki ké-

